

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 12.06.2008. године

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић**
- **Опт. Илија Јуришић**
- **Браниоци адв. Ђорђе Дозет и Стеван Протић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати сведока молим вас.

- **Сведоци.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кулишић Татомир ко је? Ви сте. Михајловић Војислав, Ви сте.

Сачекајте само да прозовем. Нека остане Кулишић Татомир, а Михајловић Војислав нека сачека испред.

- **Лукић Мирко није присутан, из извештаја Кантоналног суда у Тузли број 003-0 КР-08000091 од 30.05.2008. године утврђено је да је одсељен, да се налази у Брчком, али да ближа адреса није позната.**
- **Сведок Марковић Зоран није присутан, из истог извештаја утврђено да је одсељен и да се налази у Канади.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

О недошавшим сведоцима оштећенима накнадно ће се одлучити.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ОШТЕЋЕНОГ КУЛИШИЋ ТАТОМИРА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Кулишићу.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока оштећеног. Као сведок дужни се да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли сте разумели?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим Вас да прочитате текст заклетве?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пре судом будем питан говорити само истину, а да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете само рећи Ваше ближе податке, Ваше пуно име је Кулишић Татомир, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Сижје, општина Лукавац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: `54.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Дагутина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Сижје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Електричар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Електричар, добро. Ви знате зашто сте позвани?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам испричати све шта се догодило тог 15. маја `92. године, где сте били?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: 15. маја ја нисам био у касарни, већ сам ишао из свог села у пратњи избеглица које су долазиле из Хрватске, преко Добоја и Озрена и у моје село на крају Озрена, најисточније село на Озрену и ту и ми са 3 камиона кренемо, избеглица је било доста камиона и трактора. Један камион је ишао напред, један у средини колоне, један позади и ми смо њих испратили до Пожарнице, кроз Тузлу. Нико нас није устављао, е кад смо, а требали смо са та три камиона да у два камиона ми сједемо да се вратимо кући, а у један камион да свратимо у касарну да натоваримо храну и кревете. Када смо се враћали из Пожарнице, ту су нас на раскрсници на Брчанској Малти уставили и кажу нама гдје ћете тамо што не идете вамо од куд сте и дошли. Тако ми кажемо, хоћемо овај храну и кревете у касарну и враћамо се, они нас пропусте.

Е кад смо тамо дошли нема каква храна и кревети, хаос. Има војске доста, сигурно је било 5-6 стотина, можда и више и формира се колона да крене и ми смо кренули. Они су нас уставили, уставили су колону, ја на којем сам камиону био, он је само изишао био из касарне и врати нас поново, е послје кад смо поново дошло је наређење да колона може проћи али да пушка се не смије видјети из камиона. И ми смо кренули, са мном је био у камиону тај Марковић Зоран и нас четири је било у каросерији камиона, а возач и сувозач је био од прилике по пет, шест је било у камиону, по четири тако. И кад смо дошли, нисмо били дошли на раскрсницу у коме сам ја камиону био, можда на једно 50-60 метара, негдје је запуцало и готово. То шта је кренуло и колона је опет кренула и кад смо мој камион је био је само један камион био је ушао у раскрсницу и стао и иза мене је био само још један камион који је ушао у раскрсницу. Е сад ја сам био од прилике можда у средини колоне, тај један дио је отишао, један је остао позади колоне, то је било страва. На раскрсници у камионима, то са свих страна пуца.

Камион је, мотор од камиона је радио у коме сам ја тад био. Камион само мало трзну и угаси се, ја овим својим кажем реко Бора је погођен, возач, искачите са камиона, ја кад сам се окренуо да искочим на ову страну овамо, у поткољено нешто ме удари, овде. Скочим доле под камион и нас четири под камионом, то нема то грми и сјева, пуца се ту. А тамо зграда има, ту одмах зграда као и кад ја погледа полицајац тамо се покаже на улазу, знаш, и показује мени да идемо тамо знаш, у истом однекле црна бомба долетје, на једно 5 метара од мене онај упаљач се дими ја гледам, ја само овако како сам лежао покријем овако главу и рани ме у руке и у главу, добро ајде и ми тамо оном полицајцу притрчимо, он каже момци оставите пушке и кад одведе нас доле у

подрум, пун подрум народа и има рањеније и прије нас који су ушли, има један дјед, читаву је ноћ куко, мој један комшија, он је дошао мало касније од мене и он је био тешко рањен и он је остао ту. Ту смо провели ноћ са тим народом и ујутру дође кад је свануло, дођоше два полицајца каже ко може, ко није тешко рањен болница Градина није далеко, полако ми изађемо, полако пјешке горе одемо. Било је тих овај изгорелих и тако тјела, има изгинули људи, једно два сам видио угљенисана тјела, е да ли су они у току ноћи послвије када је то стало све, да ли су они, нема ко је на камиону био тешко рањен и остао и ко је погинуо он је изгорио у камиону, то ме не може нико убједити, видио сам шта је било, колико је, бар једно 10 камиона сам видио на раскрсници кад сам излазио, да су изгорели. И то како возача погоде, одмах и он иде право тамо, оде вамо, скрене.

И одведу нас горе у болницу на Градину, горе кад смо дошли одмах нам укажу прву помоћ и та два полицајца нас предају некој тројици других који су у маскирним униформама и кад смо изишли доле наводно сад нас оће у Дом здравља на Слатину, доле је команда њихова била, ја претпостављам да је команда и онда кад смо ишли кроз ходник онај мене један удари овде, каже прави «четник», добро ајде ми тамо дошли сједемо на двије клупе имају, Зорана постави на крај клупе тамо, а мене на ову другу клупу, а један је из Смолуће био рањен овако у бут је био рањен, и њега постави на крај гдје ја сједим на крај клупе. Пита онога из Смолуће гдје си рањен, он њему показа а он њега ногом, мене ће си ти и ја покажем и мене удари ногом, један те исти, а онога Зорана гдје си ти рањен, у руку, Зоран поче кукати на њега није ни ударио. Добро, ајде, е сад један од њих тројице се измакао једно 5 метара и ништа он само ћути, видим да му је жао што нас туку, један ме је ударио једно два пута, али удара у ребра и у груди и у стомак, не удара по лицу, а онај један то је знате оно што каже «измлатио ме ко каду у купусу», е изиђе сестра из болнице, каже њима шта то радите, каже ово су «четници», каже то нису «четници» то су рањеници и пацијенти ове болнице, знате ако изиђе доктор шта Вас следи и они се одмакоше, стоје и тако и ми ћутимо. И онај што је мене највише тукао, приђе помјери ми сат на лијевој руци и стави лисице, Зоран помјери до мене и стави лисицу, ону исту, каже мени урдари га, бил га ударио не били га ударио, знаш, нећу ја ударим, ја ћутим, он мене груну, удари песницом у прса, па ја Зорана шамар, нема друге. Боље да се нас два тучемо него да нас они туку, тако сам ја сконто. Е ја сам Зорана једном ударио, он је мене ударио 30 пута, а нису то баш ударци ко што су од оније били што су нас тукли, и дође санитет и нас у Дом здравља Слатину.

Доле дошли, сједи један полицајац у униформи, један цивил, онај полицајац се представи каже ја сам командир станице полиције из Сребреника, онај цивил ћути ништа не говори, пита нас јесте ли гладни и јесте ли жедни, нисмо. Гдје сте рањени, ми тако кажемо, кад виђе у онога хлаче кржаве, каже нађите му хлаче нака се пресвуче и узеше нам податке, и одатле опет нас у аутобус, ништа ту нису, није било неких да нас нешто зеза или ту знаш и у аутобус, кад из затвора у Тузли и ту једно, можда једно 25, 20 до 25 људи можда је ушло које су они похватили у граду послали шта ја знам, у затвор. И горе кад смо дошли на Брчанску Малту на раскрсницу, ту је има једна продавница кад се иде од «Хусинске буне» од касарне на десној страни на самој скоро раскрсници, била је продавница намештаја, е ту је остатак оне колоне и ту су се они сабрали и нас одатле у аутобусе и за Пожарницу, ко је био рањен, људи су устављали кола и возили нас у санитету у Бијељину у болницу, ето то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кулишићу, којој јединици сте Ви припадали?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ја сам припадао Другој озренској бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Редован војник?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па био, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Активан мислим?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јер кажем 06. априла општа је мобилизација била, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у униформи били?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесмо, имали смо униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте ишли са избеглицама?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се Ви вратили из Пожарнице тога дана, када је то било, у које време?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па било је, ми смо кренули око 9 сати ујутру из Сижја, из Сижја, а моје село – Тузла је 25 километара, можда скоро и 30 до краја Тузле и до Пожарнице има можда 35 километара. Е сад колона како је путовала, можда сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то кад сте се вратили, кад сте се вратили кад сте пошли према касарни?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Можда око 14 – 15 часова, ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете дошли сте са два камиона?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Са три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са три камиона, коме се јављате у касарни?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: У касарну требало се јавити, тамо је био Дубајић ваљда њему или неког од старешина наћи који ради у позадини тамо око те хране и кревета, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте се јавили њему?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме сте се јавили?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Нисам ја Дубајића ниђе ни видио никога, нисмо се никоме ни јављали, коме ћеш се јавити кад је то хаос у касарни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто хаос, у ком смислу је хаос, како Ви стање затичете?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Већ се и начуло да ће нешто ту бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се начуло, јесте Ви то причали нешто између себе?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па нисмо, ја сам дошао касно али чуо сам овако прича нешто се прича ово, оно, већ су горе били како они су своју војску звали да ли «Патриотска лига» нека је била, да ли резервни стастав је био полиције, али углавном су и они били у маскирним униформама сви, једино онај активни полицајац што сам рекао који нас је звао да уђемо у склониште и још два која су по нас дошли, они су били у униформама полицијским, та два, а оно је све било у маскирним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте Ви видели кад сте дошли у касарну да су поређани ти како Ви кажете припадници Територијалне одбране?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па били су горе на неком брду, видели смо неке у униформама, е сад је ли њихова војска, е онда сад знате како се ту створи паника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко вам каже да идете да натоварите на камионе те кревете, храну, ко вам је то рекао и где сте отишли?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Е, ми смо добили наређење од команданта батаљона да то урадимо, а ми кад смо отишли нико нам није, какви кревети и каква храна, нико то не спомиње већ треба, прво је било говора да се иде према Озрену колона, па су они њу окренули ближе је у Пожарницу, знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви кренули са том првом колоном, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ко је Вама био ту непосредно надређен?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Није нико, ја не знам, био је Дубајић, ја га нисам видио и ја њега и не познам тог Дубајића, он је био командант касарне, тај Дубајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви нешто утоварили у камион?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: А?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви утоварили нешто у камион?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесмо утоварили муницију и муницију, правили грудобране од сандука муниције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте узели ту муницију?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па у магацинима тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ти магацини?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: У касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни, где?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: У касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у оквиру касарне?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: У оквиру касарне, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте Ви утоварили у конкретно Ваш камион?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па муницију за пушке ето и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пушке?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Муницију за пушке и ето то. У мој камион било је можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је Ваш камион био, је ли имао цераду?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: «Стодесетка», не, не, сви су камиони били скоро без цераде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без цераде, и добро Ви кажете да је возач био неки Бора?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Бора Тадић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви седели?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ја сам седео на каросерији камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На каросерији, а поред Боре ко је седео?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Сједио је Бранислав Кулишић, он је исто тешко рањен и он је био у заробљеништву, два, три мјесеца био је са овим Михајловићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је вас било на каросерији?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Четворица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четворица, поред Вас ко је још?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па била су двојица младића, ту из сусједног села, једног Милиног села, али ја њима не знам имена,

можда по 18-20 година дјеца су имала, по 21 тако ја сам доста од њих старији, нисам их познавао, али овог Зорана Марковића познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви седели, како сте држали пушку?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Двојица смо овако сједили, а двојица овако и пушке смо држали да се не виде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вам је то наредио како да држите те пушке?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па шта знам, неко је ваљда преко Дубајића је то ишло све. Дошло је наређење да се пушке не виде из камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате непосредно од кога сте то чули?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: А не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Добро и формирана је кажете колона та прва колона кад сте кренули, где сте се Ви налазили?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па кад је колона стала ја сам био изишао можда из касарне једно негде око 100 метара и онда смо се вратили опет назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам кажу, који је разлог конкретно, шта Ви знате зашто се враћате?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не знам, неко, ту је много војске и сада разлога има, неко прича овако, неко онако, углавном колона је стала, па су нас послуже пустили опет и онда је послје све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И поново крећете?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Поново крећемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је сад распоред, је ли то била једна формирана колона?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Једна формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећи пут кад сте кренули?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Једна формирана колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које би то време било кад сте кренули?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Од 18 до 18,30 ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док нисте кренули то други пут, какво је било стање у кругу касарне? Да ли сте видели неког старешину, да ли сте чули да ли је уопште било неких разговора на неком вишем нивоу?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како та колона да крене?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Откуд знате?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па није, па зато што нико ништа не прича, само јавиће када креће колона и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било пуцања кад сте Ви били ту у касарни?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па јесте онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док још није кренула други пут колона?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Неко у касарни пуца у зрак, неко од нервозе, ово, оно, шта ја знам, било је ја шта је пушкарања онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кругу касарне?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: У кругу касарне, али није ван ту касарне да је на некога пуцано, јер тамо преко пута касарне где се на капији главној се излази, видели смо горе човјека једног и жену сједи пред кућом, није нико на њих није пуцао. Али онако можда је неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели да неко пуца у вис?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па и ако не видиш чујеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што кажете из нервозе? Откуд знате?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Има људи препане се и свашта, рат је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је неко пошто Ви кажете да сте видели униформе, да сте видели неке припаднике Територијалне одбране на брду, да ли је неко оданде можда пуцао?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није пуцао, значи само у кругу касарне?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли неко коментарисао зашто пуцате, на кога пуцате?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па ко ће и да коментарише неће нико слушати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било алкохола, је ли се конзумирао алкохол у то време?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Није, нисам видио алкохола у касарни, не. То бар ја нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ви други пут крећете, где се тачно налазите, је ли можете од прилике да определите у колони, колико је возила било испред Вас, колико је била дугачка та колона?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па од прилике нас је било једно, не знам тачно, било нас је сигурно близу 6 стотина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Близу 600, било нас је у касарни, доста нас је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 600 војника?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте. Јер ту је било и припадника изгледа ЈНА војске, али ја сам био од прилике негдје у средини колоне, е сад у некоме камиону је можда сједило и 10 људи, у некоме 5, у некоме, углавном ја гдје сам био 6 нас је било у камиону, возач и сувозач и нас 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас исто је камион, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели цивилна нека возила у колони?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: У колони је било цивилно возило «застава 101», ту је ваљда се возио Дубајић, он је први део колоне, е то је једино то возило било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га Ви видели је ли био он у «застави 101»?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Нисам, али чуо сам. Нисам то, чуо сам да је био у том бијелом «стојадину», ја га нисам видио, ја тог Дубајића не познам лично овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте били на једно 50 до 60 метара од раскрснице кад се запуцало?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете да определите који су ту објекти били где се баш тачно?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па од прилике је запуцано горе негде већ на излазу из Тузле, колико ја познам негдје можда ту је Симин Хан, да ли је мало прије, да ли је баш у Симином Хану и онда пошто је почело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то тад кад је први пут кад кажете од 50 до 60 метара од раскрснице, да ли је ту неки објекат да можете да повежете где сте били, да ли је било конкретно неких објеката које сте Ви видели?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па није, стамбене зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све су стамбене зграде?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците каква је то била пуцњава, тад први пут кад чујете да се пуца, да ли је била појединачна, рафална, каква је пуцњава била?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па чуо сам, колико сам ја чуо и онда је била рафална, е сад да ли је пушка, да ли је «53-ка» митраљез, пушкомитраљез, не могу вам то баш знаш јер ипак је прошло и дуго времена и онда после је почело. То је то, са свих страна, убише и «осе» и

«зоље» и ручни бацачи и пушке. У мене овај сувозач он је погођен овде и метак му сишао доле низ леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то видели?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Лежао код мене у подруму и он је остао ту јер није био покретан и онда су дошли га са санитаром повукли и у болници и остао је ту не знам он и Војо овај Михајловић и његов брат и још неколико је остало у заробљеништву два, три мјесеца, не знам точно колико али ту је око два или три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је од војске неко пуцао када је тад запуцало, јесте видели?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па јашта су, па мораш се бранити јер шта ћеш, па пуцаш у вис, куд ћеш пуцати, није пуцао у зграду нико. Не видиш ниђе никога, једино они што су направили грудобране оно око на раскрсници, нема ту никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога нисте видели?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ја, они су пуцали зато из зграда, одсвакуд. Јер мене интересује само одакле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из правца зграда кажете?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ја одакле су нисам видио, али «осе», «зоље», ручни бацачи, ту је радило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било експлозија?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па јашта је. Камиону су експлодирани, изгорели, погорело све, знате кад је муниција у камиону, а камион се запали мора експлодирати шта ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте видели ова изгорела тела, кад у ком моменту, је ли то говорите за изгорела тела која су се налазила у Вашем камиону?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: У мом камиону ако је изгорио, изгорио је Боро, он је сигурно одмах погинуо, јер док нису његово тијело нашли, јер ја када сам излазио, ја сам видио свога једнога комшију лежи крај зграде, крај зида мртав и док сам ја дошао из Бијељине, био сам у Бијељини у болници, једно 8-9 дана, док сам дошао, кад сам дошао кући, каже тројица из мог села су сахрањена. Значи они су њих послали у Сижје и сахраните и готово, а ови богами за њих се не зна, ови који нису сахрањени, јер они су вјеројатно сви погорели на камиону. Ко је био тешко рањен, није могао скочити са камиона и нема му друге и ко је, возаче су убијали, нема ту. Ево у мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате да су возаче убијали? Како?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па док камион стане, возач готово, у мене комшија један што је био из мог села Јеленко Тубић, он је ишао за мојим камионом, он је био возач и када сам ја окренуо се тачно је погођен у предјелу срца, крвава мрља на и држи овако, држи се за волан и гледа, мртав човјек. Возаче, гађали прво возаче и сувозаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели још нешто необично на том путу док је колона пролазила?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Колона са избјеглицама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви кад сте пошли, колона Ваша.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Колона наша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да ли је било нешто необично, да ли је било неког запречавања, да ли сте нешто необично видели?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па нисам ништа видио од касарне до раскрснице, а послје сам био у подруму, други дан кад су нас возили аутобусима тамо у Пожарницу, једино на лијево на брду, била је траншеја ископана и ту је била једна «53-ка» и можда једно двојица су били онако са пушкама и биле су доле испод њих на путу мине постављене противтенковске на путу, па је ту аутобус мало обишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта се причало у касарни, Ви рекосте да се причало нешто се начуло да ће ту нешто бити?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте, да ћемо бити од прилике нападнути ко у Сарајеву оно што је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па то Вас питам шта се причало?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па то је, сада да ли је то неко измислио из своје главе, да ли је знаш ту онда свашта, е сада док су нас вратили станте, преговори, ко бајаги, какви преговори ето, опет е сад ко је напао кога ја не могу вам то рећи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било икакве приче, шта ако будемо нападнути, да се некако браните и тако даље, да ли је у том смислу било приче?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Знате шта ја сам мислио да ћемо се моћи бранити. Из колоне, браћења нема, нема. Могу, у пећинама могу побити народ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте се Ви бранили из колоне? Рекосте војска је пуцала, морала се бранити, па да ли сте Ви, да ли сте се Ви бранили?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У смислу да сте Ви пуцали сад на некога?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ја сам био на најгорем мјесту, мој камион и још једно два и нисам можда сам испалио који метак, али нисам пуцао, ако сам пуцао у зрак горе, нисам нигдје ни у зграду, ни јер то је био хаос и то није баш.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знам, али какве има сврхе пуцати у вис, ево и погођени сте и пуца се на Вас?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Да, али.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И Ви сад пуцате у вис?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Кад сам био под камионом онда више нисам пуцао, али нема ту, пуцаш нако само мало да отјераш и страх и ово оно, али нема, ће ћеш никог ни не видиш, ништа, какви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми само ово нисам схватио, где сте Ви то у моменту кад почиње пуцњава, где је Ваш камион, 50-60 метара пре раскрснице или после?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Прије, прије раскрснице и ја онда долазим после када је колона поново кренула, ја долазим на раскрсницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само бих Вас питала, Ви сте спомињали неког комшију кога сте видели мрвог код неке зграде?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то комшија? Како се зове?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: То је Ранко Мркоњић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ранко Мркоњић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је био Кулишић Бранислав, је ли он беше сувозач је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте сувозач.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да је рањен али да је?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: У руку у шаку рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли знате где он сада живи зато што јуче га је суд звао па није примио позив?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Он је сад у Бијељини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате адресу?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не знам. Он је мој комшија у селу, кућа до куће, али он у Бијељини живи и не знам му адресе, нити знам број телефона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има ли начина да се преко Вас обавести па да га суд позове.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Како год хоћете, може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Али ја само кроз Бијељину пролазим. Ја сам од Бијељине 100 километара далеко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте возач је био Тадић Бора је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он је погинуо, али њега нема.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Није, није пронађен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А са Вама су још били Марковић Зоран који је у Канади и ову двојицу не знате, два младића?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Двојица младића били су, знао сам ја, млади су били, шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли живи, рањени или погинули?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ја мислим да смо од нас четворице ја и Зоран рањени, а да ови двојица мали нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они су живи је ли?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Е сад кажите ми за кога још знате да је сахрањен у селу, рекосте троје Мркоњић Ранко и ко је још?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Гогановић Никола.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Није, чекај, чекај, није Васкрсија извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Гогановић Васкрсија, син Жарка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из Сижја, је ли?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Недић Милан, син Васкрсије и Тодоровић Радомир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи они су сахрањени?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не, не, он је погинуо, он је само су ова тројица сахрањени без Тодоровић Радомира.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А овога нема, је ли?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Тога нема, нема га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Тубић Јеленко, њега сте помињали?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Њега сам помињао, он је исто погинуо није пронађен никад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није пронађен.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Није тјело му пронађено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Само још мало. А ко је био рањен, је ли знате, осим Марковић Зорана њега сте, и Кулишић Бранислава?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Бранислав Кулишић у камиону.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Био је рањен, сад има из мог села Јосиповић Добрислав.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Мркоњић Ратко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Сад не могу се сјетити нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овај што је дошао сведок.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Ми смо били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овај сведок што је дошао?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Он је из другог села, није из могу села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Има сад и његов брат који је био са њим ту, рањен је и он био, Михајловић Данко из мог села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја ћу опет да ставим примедбу на уопште опширност саслушања овог сведока јер мислим да масу тих детаља нема везе са оптужницом која је стављена мом брањенику на терет, али с обзиром да то иде како иде ја ћу да се придружим већу па ћу и ја постављати таква питања. Сведок је рекао да је био припадник Друге озренске бригаде, коме припада Друга озренска бригада?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па војсци, припада Војсци Републике Српске.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Може ли се изјаснити ко је мобилисао ту бригаду?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па кад је била 06. априла општа мобилизација, зна се ко је мобилисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па ко, министарство, тад ко је мобилисао, добили смо позиве и.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Министарство чега или?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Министарство одбране.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Које?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се Ви јавили конкретно, ко, је ли по неком позиву?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па добио сам позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте добили позив?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Од Републике Српске.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Молим Вас, сведок је врло децидан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате од кога сте добили позив? Од ког органа, ко Вам је послао позив?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Само је ја мислим да је само проглашена општа мобилизација и ту нема позива, мислим да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте добили позив или нисте?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте добили, јесте били добровољац?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па не зна ја како ме третирају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добро.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Добровољац или не, углавном морало се ратовати.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је рекао да су товарили неку муницију из магацина, може ли да опише где су били ти магацини из којих је товарена муниција?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сам покушала и ја.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Али где, где у касарни?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Али ја први пута сам био у тој касарни тад, а били су кад уђеш овако на капију чини ми се право тамо па мало десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико од капије удаљено?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Шта знам сад од прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако можете.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок може да се изјасни ко је одлучио да уместо кревета и хране товари муницију?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не могу, јер стварно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па како је дошло до тога.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јер свако је товарио, онда смо и ми, свако је и шта, ми смо грудобране правили на камиону од сандука са муницијом, то је велика грешка била.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесу ли ти сандуци од муниције од којих сте правили грудобран, били пуни муниције или празни?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Пуни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Пуни муниције. Сведок је у једном моменту рекао изјашњавајући се о броју људи који су били у касарни, каже ту је било и припадника ЈНА војске, мене интересује.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте, али није била ЈНА распуштена тад.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Интересује ме да ли се може изјаснити колико је било припадника ЈНА војске?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не могу ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што знате, наравно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се може изјаснити ко су били остали у касарни који нису били припадници ЈНА?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: И ми смо се тада водили као ЈНА.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Зашто правите онда разлику између тог, било је и ЈНА војске и осталих, мене интересује ко су ти остали.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Знам, али нисам ти ја неки стручњак и толико писмен човјек да ја то резонујем, а ја сам први пута на суду, а имам 52-3 године.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок може да се изјасни колико је било камиона на поласку?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па не могу, нисам их бројио.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А јесте ли бројали војнике?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па нисам ни војнике, ја сам рекао од прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте рекли око 600 колико ми се чини.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па ја, око 600.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па откуд знате?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Од прилике онако по маси.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па мања маса је камиона, можете ли се изјаснити и о камионима тако од прилике?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не могу се изјаснити зато што нисам их бројао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па нисте бројали ни војнике?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па нисам, али то сам рекао од прилике, ето рецимо нека је било 100 камиона.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Кад сте пролазили мимо Брчанске Малте, након хапшења, колико сте камиона видели на Брчанској Малти?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Изгорелих?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па сигурно једно 7, 8.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 7, 8.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: И то у свим правцима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли знате где су остали камиони тог тренутка били?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па остали дио колоне је прошао. Оно што је кад је почела пуцњава то што је прошло, прошло, а оно је остало.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У време кад сте се налазили под камионом, након рањавања, да ли је и тад на Вас отворана ватра?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јашта је, па бомба је бачена од некле са ове зграде или одакле и ранила ме, отворана, отворана јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је након Вашег изласка са територије Тузле за Пожарницу и даље било приче о томе како је уопште до тога дошло, ко је први почео да пуца?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Знате како, неко прича овако неко онако, сад вичу ови војска виче да су први напали Тузлаци, а Тузлаци вичу да смо напали ми, једни на друге бацају лопту.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И само још једно питање, да ли знате ко је Илија Јуришић?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не, чуо сам само да је ухапшен, не познајем га.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У време догађаја, у касарни кад сте били приликом изласка из касарне, приликом доласка у Пожарницу, лечења у Бијељини, да ли сте икад чули за име Илије Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли Ви имате, оптужени да ли Ви имате питања нека?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Уважено судско вјеће од самог почетка ја сам одлучио да своју невиност браним истином и правдом, зато молим све свједоке да говоре само истину. Овог господина заиста први пута данас видим, први пут га упознајем, о њему нисам раније ништа знао, али сам данас чуо његову ипак за мене потресну причу. Као човјек према човјеку ја сажаљевам га због те трагедије коју је преживио, зато ја не желим да му постављам било какво питање, да га враћам у време које је за њега прошло и да му не вређам ране које је он добио. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само још једно питање, господине Кулишићу, какве сте ви то грудобране на камионима правили?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па ето у случају да дође до напада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ту у касарни док сте товарили камионе?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И ви сте правили грудобране?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: На оне клупе што се сједа на њих у «стодесеткама» поредамо около једно два сандука.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли вам то неко рекао или сте Ви то самоиницијативно вас четворица?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па самоиницијативно свако за себе, самоиницијативно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су и на осталим камионима тако поступали, да сте Ви то видели?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Скоро, па јест скоро што сам видио скоро на свим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли истичете одштетни захтев, да ли се придружујете кривичном гоњењу.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Е сад ту је мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одштетни захтев можете наравно и накнадно, ако не можете да определите.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Нисам Вас разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћете истаћи одштетни захтев, не морате одмах да га определите, можете и накнадно у неком другом поступку?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па до сад нисам, па не знам. До сад нисам ништа ни предавао ништа, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ја Вас питам сад да ли хоћете?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па мислим да нећу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете. Да ли се придружујете кривичном гоњењу овде опт.Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па не знам нисам вам ја за то пуно стручан знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилаштво гони, а ја Вас питам само да ли се Ви придружујете?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Не знам, не би се придруживао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не придружујете се, добро. Хвала Вам. Реците ми још само да ли имате неке трошкове, је ли можете да ми определите.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Па имамо трошкове, тамо смо ми већ рекли овој госпођи, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, добро. Значи испоставили сте трошковник.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете само рећи износ који сте рекли?

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: 5.000,00 и рекла је још ова госпођа за храну нешто, не знам. У оба правца.

Сведок тражи трошкове у износу од 5.000,00 плус за храну.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Госпођа ту рече, ми не знамо како то иде ни.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку 6.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.ТАТОМИР КУЛИШИЋ: Хвала. Хоћете позвати другог сведока.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ МИХАЈЛОВИЋ ВОЈИСЛАВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Михајловићу, ево сад ми је сугерисано јер сте ли Ви тражили столицу, не можете да стојите.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Имам проблеме са кичмом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, наравно, узмите столицу. Хоћете нам рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Михајловић Војислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: 1954.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Милоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: У Кртови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је сада пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Кртова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која адреса? Нема нека ближа?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па нема ништа, бб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Возач, ВК возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока оштећеног, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

Ја бих Вас молила да прочитате текст заклетве који се ту налази испред Вас.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: На глас, је ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На глас, да.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок оштећени опоменут, упозорен, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Михајловићу Ви сте већ давали изјаву, односно били сте саслушани такође у својству сведока 16.02`95. године у Кртови, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате зашто сте данас позвани?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Знадем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам испричати све шта се догодило тог 15. маја '92. године, где сте били, у ком својству? Па нам све о томе испричајте.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам био као позват у резервну као добио сам позив као возач сам по занимању иначе био у војсци као возач, па сам и распоређен у јединицу као возач, а то је била ова војна вјежба, позват сам на војну вјежбу касарну Тузла, с тим што су нас, формирата је једна јединица у Сижју, били смо доле на обезбеђивању мостова и резервара за воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте добили позив?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Од, тада то је из општине, преко општине смо добили, овај Војни одсјек. Војни одсјек је тад из Лукавца, добили смо позиве, то је преко Војног одсјека Лукавац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: И ту смо били, ја сам био као возач, снабдјевао сам ту јединицу са намирницама из Тузле из касарне, прије 15. маја причам, ја вам причам то почетак како се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Тако да сам сваки други дан ишао у Тузлу у касарну по намирнице и доле смо, та је јединица била која је обезбеђивала. У том је дошло до оних кризних тренутака прије 15. маја почели су барикаде оне, јежеви били су, пролазили смо кроз те. Морали смо се најављивати кад полазимо горе у Тузлу прије сваког одласка из своје горе јединице, да требамо до касарне отићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког месеца сте Ви добили позив?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да је то било у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: У априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте видели постављене те јежеве?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Већ су они били постављени крајем априла и почетком маја, већ су почели пунктови бити рецимо на Шићком су већ тај пункт је био мјешовити пункт некад не сећам се тачно, али од прилике ту на Шићком је био мјешовити пункт гдје је држала Територијална одбрана и војна полиција бивше ЈНА, али сваки пута смо морали бити најављени кад идемо горе.

15. маја, односно 14. маја мене је командир мој Кулишић Војислав позвао и пита ме треба нам што више возача. Пошто сам ја мјештанин ту, возач сам, он је мене знаде и радио сам као возач у путничком

саобраћају, па зна да доста знадем, он је мене питао треба ми што више возача, јављено нам је из Тузла да треба што више да возача пошаљемо у Тузлу треба се иселити касарна.

И сад он је мене питао ко, ја сам почео бројити које познајем људе и ти су људи позвани и мене су распоредили да ја њим идем са камионом, да идем потоварити, с тим да је јавито из Тузле да не може и кад су они нас најавили да ми требамо ићи горе у Тузлу, они су рекли да не може се са наоружањем ићи војска, само без наоружања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте Ви позвали, с ким сте Ви кренули?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте Ви кренули, кога сте Ви позвали? Јесам Вас добро разумела да сте Ви позвали некога?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам само набројао који су, ко су кога познајем као возача из тих, из те околине, као људе, као те возаче?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И с ким Ви полазите?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: И мене су распоредили да ја одем да покупим те људе, они су већ обавјештени били са, та је већ била успостављена је била између Мјесних заједница та веза војна веза та фактички и сад су окупили се ти људи, чекали су оне који су возачи били по професији и мене је тај Кулишић Војислав је послао да одем их покупит, потоварили у камион и тада су рекли да може само пратња, не могу они ићи са наоружањем него могу само под пратњом ићи војне полиције и тад су они један вод, једно возило, друго војне полиције одредили да идемо под пратњом, у пратњи да нас они пропрате до касарне.

И тако смо и отишли, дошли до касарне горе у Тузлу, пријавили се да смо стигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците ко су ти људи који су са Вама кренули, с ким сте Ви конкретно пошли до касарне? Стално говорите, али ко су је ли знате те људе са којима сте Ви били?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па знадем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко су, набројте.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Око 30 и нешто возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: То су све шофери, људе знадем лично што су из два, рецимо из Кртове и из Сижја људи били су, има их који ето нема их сад међу живима камару који су већ завршили у тој несретној колони. Сад можем ја њих бројити којих се сјећам рецимо, имао сам ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас питам.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Имао сам рођеног брата, Данко Михајловић, Данило Михајловић исто рођени брат али он није, само је отишао у колони, он је отишао, он је тај дан мјесто мене ишао довући намирнице за војску, али се десио и он горе у оној, затекао се у касарни. Лукић Мирко, Лукић Милорад, Татомировић Миладин, Боро Петровић, Миливоје Петровић, да сам мислим знао сад сам мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чега се сећате.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Заборавио сам баш све то, али ето кажем ти ја сам њих негдје одприлике око 35 до 40 људи је њих самих возача оне које сам ја одвукао, ето лично са камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Дошли смо у Тузлу горе, и почело је задуживање возила и дочекани смо, речено нам је да је циљ да ми требамо младу војску која се повлачи из Тузле, треба да се исели бивша ЈНА из Тузле, да је пребацимо у Бијељину, то нам је рекао и командир наш, командант Војислав Кулишић, да идемо тим поводом, али и горе су нас дочекали и тако су нам рекли. И сад је то, отишли смо на ручак, свако је задужена су возила одмах тог момента горе и свако је своје возило тамо ето ако нешто фали припремио и тако око тога се забавио, чекало се, ручали смо и тад су нас послали на Козловац, то је мјесто више горе од касарне, јер је та млада војска била на Козловцу. Отишли смо горе у тој колони и потоварили, укрцала се та војска, а војна полиција је остала, а на Козловцу су магацини наоружања, било их је доста тих магацина. Остало је мањи број војне полиције која је чувала те магацине, преузела од војске ова која се повлачи.

Међутим, товарићи те људе док су се укрцавали нисмо још ни кренули били одозго, већ је један са пар стражарских места дошло пар полицајаца војних који неће да остану ту, каже већ их је Територијална одбрана дошла, заузела то стражарско место и они немају као шта јер они су њима рекли да је то њихово сад и они су се повукли, та два момка који су били војни полицајци и они су са нама дошли до касарне до доле и остали су у касарни. Ми смо натоварили ту војску предвече некад то је после подне па је то трајало, предвече смо кренули према Бијељини, отишли смо у конвоју према Бијељини, и на улазу у Бијељину и онда смо зауставити, ноћ је била, чекали смо. Не знамо шта, не знамо мислим ми обични возачни нисмо знали зашто чекамо, међутим касније се испоставило да је још једна колона из Брода ушла већ била у Бијељину па да се не би ту направила гужва да они већ су улазили у Бијељину, ми смо да сачекамо док они уђу у касарну. После смо и ми дошли у касарну

са том војском и у кругу касарне стали смо онако у строју и сад чекамо да дају наређења, не искрцава се војска и читаво време ми чекамо, чекамо, то је било већ прошло пола ноћи. Прошла је низ колону, неко рекао нам је од ових старешина да до ујутру ништа нема, остајемо ту до ујутру па ћемо ујутру каже знати шта ћемо, куд идемо и шта даље да се ради, а војска је и даље та млада на камионима.

Кад је ујутру свануло ми смо онда је наређено искрцавање те војске, они су се постројили. Тај један официр који је био, тројица их је било, ја мислим да је био али заборавио сам му име, поручник кад је сад ми смо истоварили војску, он је њих постројио тамо, они ће ићи даље са нечим другим, ми се враћамо за касарну, он је се са нама поздрављајући тај официр питао нас је гдје ћемо сад ми, па за Тузлу рекли смо, па ћемо на Озрен, јер смо ми са Озрена. Каже он, а можете ли ви негде на другу страну, можете ли ви негде на другу страну ићи да не идете каже кроз Тузлу, па не можемо јер то нам је а и не, као ми смо то схватили да и не смијемо. Нај би каже боље било да ви не идете у Тузлу јер неће вам бити добро. Ми нисмо у то вјеровали нико да се то нешто може десити, међутим он каже нај би боље било да у Тузлу не улазите јер лоше вам се пише јер тад је он рекао, али ја нисам тад то пуно ни дозволиће вам, десиће се каже као и она у Сарајеву ситуација шта се десила за конвој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро који је то официр који вам то говори?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Капетан је био али заборавио сам име, тад су га само ословљавали по презимену, али сам ја давно је то било нисам ја што оно кажу знао ни да ће то доћ, да треба, па нисам ето давно је било заборавио сам му презиме, давно је. Углавном од тих он је био још су два била нижог ранга који су ту колону провели. И онда нам је овако рекао кад смо се поздрављали, каже ако је тако онда нек вам је Бог на помоћи. Био је тај вођа колоне наш, неки старији водник који је се враћао са нама, то је био вјероватно по уговору тај резервни официр, он је нама одржао како ћемо се вратити у тој маршрути, како идемо даље, куда све оно по војничким правилима и тако је то колона ишла кад смо дошли на улаз, кад смо у Пожарницу ту смо се сачекали јер се је ипак мало ишло, колона је стала да се прикупи да кроз град иде, ако је неко изостао. Кад смо улазили од Симин Хана према доле према Славиновићима, има са десне стране ненасељен дио, једно брдо је то у ствари као ливаде, ту су баште, видио сам тада да имају да се копају ровови и утврђења и видим који уређују свако 20-30 метара у брду вреће пјеска и сипорекса, штитови испред а у брдо укопава се и уређује се, то сам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време било кад се Ви враћате, кад то видите?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: То је било негдје око 11, 15. око можда ту око пола 11 – 11, ајде тако не знам тачно али прије подне је било. Нисмо били, онако чим смо дошли ишли смо одмах опет у кухињу на доручак. Мени је то било чудно и био је асфалт пресјечен у Славиновићима испред бензинске пумпе, пресјечен је асфалт који није био пресјечен кад смо отишли, извадит је дио асфалта али ми смо преко тога прешли. Мислим није било ништа али сам претпоставио да је то предвиђено за минирање, мислим запрека некака. Ушли смо у касарну и отишли смо на доручак безбједно, никаквих није било проблема, е на улазу на Ирцу, ове кад се долази на Брчанску Малту, исто над свим ти, ондје око раскрснице на подрумима оних зграда, на сваком оном прозору биле су вреће пјеска, контејнери они за смеће били су на тротоарима поставити по два, по три контејнера она на точковима, не они велики него они, били су поставити као поред, између, на граници тротоара и ивичњака и овога травњака. Поставити су и ту се ови, видимо Територијална одбрана се креће, они су били негде имали различите су униформе имали, није, неки су били у оним Цивилне заштите, неки су имали маскирне, шаренило је било није било једнообразно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога јесте их видели?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, да. Ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога, пре кад сте ишли према Бијељини?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, то је увече било, нисмо их тада видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се враћали, добро.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: И била је са лијеве стране то је улица тад сам видио то нисам могао знати, после сам сазнао шта је у питању било, то је бивши транзит лијево од раскрснице на Брчанској Малти, гледајући причам долазећи од Пожарнице па лијево, то је транзит недалеко од семафора било је паркирано неко оклопно возило, бункер у ствари то је мени дјеловало као бункер јер се није могло видјети ништа, само видјеле су се овако уске пушкарнице, можда неких 30 цм до 40 дужине, по једно 7-8 центи, то је било паркирано ту, онај, тај као бункер видим да није стабилни, али види се да је нешто покретно, да је то, јер није било га рецимо кад смо долазили у касарну од прије на дан, тога није било. Горе смо дошли у касарну, дошли смо на ручак, вратили смо се, сад смо ми тражили одмах шта да радимо даље, нико, сачекајте, сачекајте, ми смо, а већ је почело пушкарање из правца Градине, не знам ја одозго и из правца болнице Градине и са десне

стране, односно сад ја кажем са десне, друга страна од преко пута Градине са брда, то је насељено мјесто било, то је претежно ова индивидуална градња, нису стамбене зграде него су у то вријеме биле као само начичкано, село ето тако ћу ја то рећ и с тог мјесте, почело је пушкарање и тад су дошли опет испод Градине са неког стражарског мјеста ти други полицајци који су били обезбеђивали да су их разоружали горе Територијална одбрана и заузели су стражарско мјесто, па недуго после опет прође глас да је још једно стражарско мјесто разоружано и да је заузето и да се касарна већ окол заузима. Међу нама је настала паника, већ је почела паника, пушкара се на касарну, сад нам долази оно што нам је онај официр рекао почели смо се, тад смо ми отишли доле до команде да питамо шта се чека, зашто не идемо. Тад је изашао Дубајић и рекао ићи ћемо, полако, договарамо се да би, преговори се врше да би каже безбједно изашли. И речено нам је да ћемо око 2 сата ићи, па је 2 сата дошло, ми смо поново доле не иде се ништа, а било је речено да ћемо ми товарити поново кад дођемо, кад се вратимо, да ћемо товарити нека материјална средства из тих магацина, храну и то ето и сад ми очекујемо да нас неко води, да идемо товарит, али још нико нас ниће не упућује само чекајте бићете обавјештени. Међутим пошто су прошла та два сата, а и даље то пушкарање на касарну ми смо се више јер то је претежно било људи који нису имали оружје, мало ко је имао оружје ту, ово лично наоружање, јер од нас и сад је ту још била свратила се ту из других мјеста један конвој који је се свратио и чекао да изађе свратите у касарну па ће се удружити и изаће заједно, тако да је ту било велики конвој, мислим доста возила је било. Паника је владала међу нама свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пушкарања у касарни?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: На касарну, на касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На касарну да, али да ли сте ви, да ли је војска пуцала?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, нисмо ми имали, ми смо само рецимо око возила се рецимо крили да не би једноставно бојали смо се да није однекле снајпер или тако око возила око оних ћошкова, оних зграда ладовина и тако то и онда су наши појединци, наш командир то оде доле да интервенише да види шта и сад опет дође и каже ево преговори се, има неки, било је прво да идемо за Озрен па је као дошло до промјене ради безбједнијег изласка, лакше је изаћи за Мајевицу због тога не иде се кроз, мање се иде кроз град, па је дошло ту као до промјене, иће се као према Мајевици, али ето да се још договори. Па је онда речено да ће се ићи око 3 сата, долази и 3 сата, пушкарање на

касарну из тих, са болнице Градине и одозго испод са брда тога и контра овога брда, појачавала се. Тада је један, нисам га ја познавао, после сам сазнао ту, резервни неки старјешина је са црвеним, трула вишња, црвени «стојадин», дошао је ту близу капије и како оно пуца излази из кола, вади пушку и пар рафала је испалио и рекао је овако, ја ћу са опроштењем рећи ћу како је рекао мајку вам, као ћемо вам, да знате на кога пуцате. Испуцао је пар кратких рафала, убацио пушку на задње сједиште и сјео у кола и изашао на капију и отишао и сад ми питамо ко је тај, од оних који су били било је ту доста ових војника који су били у касарни по уговору у то време је већ било ту доста тих ми их звали уговорци. Они су рекли каже то је Мато Зринић, каже заједан је он као, то сам чуо од њих.

Није прошло мало времена, поново је тај исти однекле дошао ту, та два, и даље то опет и даље то пушкарање са страна се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које би то време било?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па то је било можда, други пута је било можда ту око 3 сата, можда и сад, ма добро то нисам сигуран, али добро прије него што ћемо кренути излазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Тад је извадио снајпер војни и онда је према једној кући, као угледао је он са једнога крова пријеп ће фали на једној кући окле пуца се на нас и снајпер је узео и диго, и псује мајку, «упамтићете ко смо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто тај?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Тај исти опет, али он је само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли ту неких ваших надређених, да ли има официра ту, да ли неко нешто коментарише то са њим?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Официри су били тада претежно сви доле у команди, а ми смо само ту возачи и та, ми смо ту око возила били, а то се све дешавало ту јер смо ми формирали са три стране колону, има капија главна па има одоздо од главне команде једна улица према капији, има једна улица право која долази на капију, а има и одозго низ речницу ту исту трећа и сад људи сви траже свако себи мјесто као да је што ближе капији, знаш. Па ако је био доле далеко на ономе онда је се пребацивао у ову колону да би једноставно да буде ближе капији, тако је то се, али је се чекало наређење. Међутим речено је поново продужено је до 4 сата, па тако опет, е онда смо ми већ је то трајало превише, скупили смо се и отишли смо сви доле пред касарну, тада је Дубајић изашао и замолио нас да сачекамо да се договара, биће

безбједан излазак постигнут је договор, изађемо и идете сад на утовар и тај један од тих резервних старјешина реко је да идемо у те магацине товари. Кад смо ми дошли сви су магацини били затворени, а с обзиром да ја знадем пошто сам ја сваки други дан ишао прије тога тих неких можда замало па мјесец дана, долазио сам ту у касарну у те магацине товарио ту храну и намирнице, претежно су ту били резервни официри, резервисти тад и претежно су људи били из Тузле које ја нисам познавао али су били магационери ту у тој кад смо дошли претежно су сви магацини били затворени, нема никога и сад било је људи који су разваљивали врата и товарили су то брашно, уље, маст, сјећам се једног ето Гаврић Жарко рецимо њега видим он носи, товари ону паленту звана у врећама она, па је се он сав запрашио како оне вреће носи, запрашио се сав, товари, виче он мени по надимку ајде товари као и ти, не могу ја товари јер ако има ко нека товари, ако не товари нећу ја сад не могу, шта ћу ја шта ја могу на један камион товарит. Ја сам видио нема се ту шта натоварити, не могу и враћали смо се поново, свако је тако понешто мало натоварио и пошто није, видело се да није, нема никакве организације за тај утовар враћало је се поново и формирала се поново колона и тако да је после тога дошло наређење да ћемо изаћи, али се иде према Мајевици и изашао је звали су га Белојица, ми га, био је безбедњак мислим у команди, он је изашао и замолио нас, није нас замолио него рекао је ето сад ћемо кренути, иде се према Мајевици немојте, ми смо Озренци, био је ту одсвакле те војске. Шта ћемо ми према Мајевици, ми требамо на Озрен, он је нама објаснио да иде се за Мајевицу, према Мајевици, а када изађемо тамо онда ћемо се као организоваће се и ићете Ви на Озрен, али пошто је ради безбеднијег изласка иде се према Мајевици. Али под условом речено је ко има оружје да се те цијеви не виде, да се држе унутра, тако је наредио, да се не би иритирало становништво и кроз град, ко има, а ко нема и није, али велика већина је било, ето ја сам одвезао кажем Вам близу 35-40 људи који су, сви су били ненаоружани људи, који су само су имали смо 7 ових војних полицајаца који су ишли са возилом испред нас који су као пратња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били наоружани?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то Белојица рекао како да се држи оружје?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, Белојица да. Он је изашао и тако нам рекао и тако ко има оружје да га, да се стави да се не примећује, да се не види да не би дошло до иритирања и колона је почела излазит, тада је тај исти тај са тим црвеним «стојадином», тако

сам ја, ја не знам да ли је то иситна, али углавном у једном моменту колона је ишла, ишла и он је се убацио и направио један прекид, ушао, убацио се у колону и изашао, отишао је и он у колони али скинуо је прије тога горњи дио те маскирне, он је имао маскирну униформу, само горњи дио, остао је само у зеленој мајици, она као летња мајица која није била једнобојна. Убацио се у колону и отишао је, тад је кренула, таман сам ја требао да моје возило немало да можда још једно два, три возила па да ја излазим, тада је у међувремену убацили су се са друге стране, следећа колона је кренула и сад је то трајало и онда смо ми касније опет се уклопи и већ кад сам излазио из касарне, ја сам већ чуо доле, већ се пуца, али нисам ја знао ко пуца, шта ради се то. Идући из касарне, па то сад иде се поред касарнског круга, према граду доле, на завршетку фактички овога круга касарне стајало је камион «дајц» ми га зовемо «ТАМ-5000», стао је и ја сам стао иза њега, ја мислио зауставила се колона и видим да возило ради и он стоји поред тротоара.

Док је мене пар возила обишло онда сам и ја ријешо да га обиђем, кад сам ја обилазио то возило видео сам да возач, да је возач главу на стакло наслонио и дјеловао ми је да је већ убијен, или је у бесвесном стању, то је возило већ било ту, то је значи прије, тај, то је мјесто прије Техничког прегледа у Тузлу, значи Технички преглед гледајући од касарне је био с леве стране, а он је с десне стране, сад је то мало промјењено ту и да се то измјенило. Чујем доле пуцање, видим већ пролазим поред Техничког прегледа ја и видим већ се доле на семафорима већ колона се утројчила, у три фактички траке иду возила, па и једно рецимо, једна иду и тротоаром и стаје. Дошо сам ја, ја сам ишо као фактички средњом траком имам и с лијеве стране и с десне, размишљао сам, видим да се пуца на колону, ајде реко безбедније ми, бићу заклоњен, дошао сам до краја колоне, то је било испред самог можда семафора, на неких можда 20, 30 метара, добро ајде, поред самог, с десне стране је био маркет један, и онда сам помислио да ми је сигурније да изиђем да легнем под возило, и изашо сам, легло под возило, поред мене је био исто, и он ми је исто радник, колега, а и комшија ми је, Сарафијановић Милутин, под својим возилом, с десне стране је једно возило већ, на великој туражи радило, под великим гасом, нон-стоп ради, не знам шта се дешава, касније сам видио да је већ човек био убијен, који је сљокао се доле и врата су се, а био му је брат онај с њиме који је био рањен. То су били Тодоровић Зоран и Тодоровић Славко, Драган, Драган.

У моменту томе ја сам већ рањен, мене преко леђа, осјетио сам неки врио, као да ме ударио, нешто, врела шипка, кад сам се ја опицао

видим да је крв иде, рањен сам и ја сам овоме Сарафијановић Милутину реко рањен сам Милутине, каже и ја сам, ушто си рањен, он је мени реко да је рањен у ногу, ушто си ти, ја њему кажем у леђа. У томе из тог возила отварају се, које је било под великом туражом, отварају се врата и тај Зоран Тодоровић он покушава изаћ, сав је био крвав, преко брата, брат је већ, онда се, како је он врата отворио он је пао, главом кренуо према мени, као да на мене падне, ја видим да је и он крвав, да ће главом на асфалт, ја сам у сједећем положају био и овако сам само да му дочекам главу да не би пао, ишо на главу. Они су спали оба два доле, овога је одавде из њедара кврцала крв као да ври, као кад лонац врије, а овај је био сав крвав и повремено је бунцао, сад као зна, а онај је јауко, помагао, и спомиње Слобу, Слобу. Нисам ја зна шта је, ја сам мислио да је томе му брату име Слобо тог момента, међутим он је спомињао свога синчића Слобу, имао је.

И недуго је то, он је престао јаукат, ја сам само угледао да му почеше нокти плавит, поплавеше му нокти, и усне су му поплавеле, и ућутио се, умирио се, видио сам да је умро, мали је, дође к себи па га виђе, па поче јаукат јој брат ми је погинуо, убијен ми је брат, ја њега, вако, близу су мене били, докачи га, ћути реко брале, што је било било спашаји себе сад. Он је опет бунцао, није повезано, али је по лицу је крвав сав био, тад сам испод возила угледао тамо на том травњаку поред тротоара, била су три контејнера, један овако, а два су са стране, та за смеће, испод њих леже ти територијалци, испод контејнера пуцају на нас. А после видим, један, на мене чауре, од рафалне паљбе падају па ми и на главу падају, па сам ја, оћу да погледам одакле ми долазе, тад сам видио рецимо лук са обликње те зграде кроз прозор да како рафално пуца тај лук празних чаура су такорећи на нас, онде, то је изнад маркета горе, ти, пуцало је нон-стоп и ови са страна.

И видио сам тад један територијалац је устао из тих контејнера и по резервоарима је почео да пуца и тад је почео, а већ горе видим, види се дим да већ горе у раскрсници, али не видим ја од оних возила, али види се дим да гори возила, нешто гори. Он је почео пуцат по резервоарима, и тад је кренуо, а пошто је низбрдица кренула је према мени, према нама доле, то гориво по цести, а пошто смо ми под возилима, мени је онда синило у главу да ћу, почеће то сад горети јер гориво тече до нас. Тад сам ја том Зорану реко морамо отић одавде погорећемо, а видио сам прије тога кад један момак са шлемом у руци овако испред себе претрча преко улице и кроз излог у тај маркет је ускочио, са шлемом у руци, разбио то стакло и улетио. Ја сам онда сконто да и мени је тај маркет најближи да ћу да покушам и ја ту ако

могнем. Стјео сам да пузим нисам мого лећ, није ми дало, онда сам се уз своје возило исправио и полако сам обишо око задњег краја, и сад сам, кад сам, сад напуштао возило, сад требам пријећ преко травњака од тротоара до тога маркета, очекивао сам да нећу моћи, али сам некако допетљо, ал сам, сваког момента очекујем да ће ме рафал поново срезат, али није. Дошо сам до онога, и сад сам, не знам дал ћу моћ прекорачити, јер има, био је рецимо једно 70цм, онај зид висок, а онда је горе тај излог стаклени. Дал ћу моћи прекорачит, не знам сигурно, оћу ли, покушаћу, ако не могнем реко пребацићу се само поред зида, и лећ ћу као ту. Међутим успио сам прекорачит и између оних рафа, прошо сам скроз тамо у крај, већ је унутра мрачно и кад сам улазио ја сам вико, јер сам видио тог момка који је, а познајем га, да је ускочио, реко да неће он сад почет, бојат ће се неко улази, ја сам реко по надимку мене зову Фијан, реко сам не бојте се Фијан је, ја, као ја улазим тамо знаш, да не би на мене поново неко пуцао.

Ушао сам тамо и они су мени одмах, неке мантиле оне трговачке нашли су тамо на ономе чивилуку, прострли су ми на плочу и лего сам, они су мени мало то покушали, превили и тако, мени је крварило то, е тада је један момак почео туда ходат поред те зграде тротоаром, и викат не пуцајте на нас, нисмо вам криви ништа, ја вичем овим својим, то је војник, каже можда није, овај што су били ту, био је ту и тај Сарафијановић Милутин, он је прије тога отишо, и тај Цвјетковић Зоран, био Стаменић, у томе супер маркету Стаменић Боро и Ђукановић Рика га зову, а сад ето, што оно кажу заблокирао мозак. Они вичу није, можда су територијалци, па де им се јавите видиш да онај вичу немојте пуцат на нас. И зове да излазе, да се, имамо каже рањеника, он зове да излазе цивилно становништво да се укаже помоћ рањеницима. Виче он дигнућу зграду у зрак, зољу је носио у рукама, јер ја видим кад он пролази туда. И тад је жена једна изашла и виче господине немојте пуцат, имамо дјецу горе, нећу пуцат, немој, да нек не пуца, али дај да се рањеници збрину. И тако су они почели, и овај се мој одатле јавио, е каже имамо и вамо рањени, ко сте ви, каже резервисти. Дај каже да се изнесу и долазе, мене покушавају изнет, па сам ја тад пао у несвјест, док су ме на ћебе накотрљавали, јер ја сам био рањен у кичму а искрварио сам.

Изнели су ме тад на тротоар, питао сам тога Стаменић Бору јел ми видио брата, он каже јесам, ево га каже доле, формира каже обезбеђење, као формирало се обезбеђење, сад се више престало пуцат, само су настале, горе возила и више се пуцало није, тад већ је мрак настао, ноћ је и пуцања није било, горела су возила и понека експлозија онако, која највероватније, сад шта је, не знам, у возилу ако је нешто се дешавало,

углавном понека експлозија се дешавала. Тад су почела долазит хитна помоћ и утоварили су једну туру, утоварили неколико, другу, е сад код мене су довели још једног рањеника и ја сам га познао по гласу, кад јауче, који је из суседног села Деспотовић Славко. Ја сам, пошто ноћ је, ја сам га повикао јеси ли ти то Славко, каже јесам Војо, јеси ли ти, реко јесам, у што си рањен, каже у ногу, у што си ти, ја њему казујем у што сам ја рањен. И пошто сам ја био као тежи случај рањавања, мене су прије утоварили али чујем да возач и сувозач некад говоре, један говори, разумијем а једног не разумијем, и тај сувозач мени виче ти имаш каже среће бићеш ти спасен мени виче, не бој се каже јер то су била кола међународног Црвеног крста, странци, мене су утоварили, довукли ме на Градину у болницу. Тада су, пред Градином је било ових територијалаца доста, одмах су дочекивали свако возило које довлачи рањенике, све узимају из џепова, ја сам тад имао неких новаца и сат и бурму, одма мене, с мене.

Дошо је доктор Каракашевић, мене на томе пријемном оће он мене да види јесам ли ја тежак случај, не дају они њему придоћ још док они не прегледају мени све џепове, и он виче пустите човека, не каже можда он има бомбе, па шта вас брига каже, видиш да је то мртав човек, да има шта то, он је више у мојој надлежности. Они су мени то повадили што је било и мене он преузео довео ме, у ходнику је било, у приземљу, као ту су вршили интервенцију ту, прије, кад су мене распремили сјећам се тога, па је он мене погледао, он је реко оној сестри, каже, овај је готов, там га, а друге довлаче, и сад он прегледа друге, превија, и тог Сарафијановић Милутина је он, у ногу је био, није био превише рањен, па је он њему чистио ону рану, он јауче, он њему виче ајде шта си каже ко баба, шта плачеш није опасно. Прегледо њега, а мене су већ распремили били и само су прекрили ме чаршафом, довлаче друге те, он, и сад ја очекујем да ћу ја доћ на ред, међутим ништа мени, и ја сам почео да дрхтим од хладноће, а лежао сам потрбушке, они су доле иза мене, па сам ја овако њега видио, ја сам онда проговорио докторе хладно ми је, а он је диго главу и погледао, каже оним сестрама хитно га на снимање, и они су мене на носила узеле, већ је струје nestало било, лифт не ради него су ме носиле уз оне степенице на ренген горе, у операциону салу оперисали и ујутру сам се пробудио у соби, само чујем сестра виче докторе буди се буди се. Долази он код мене, како си Михајловићу, добро је, добро. Знаш ли да си оперисан, не знам.

Пренели су ме са колица тад на кревет, кад је, није прошло мало, видим ја, ја сам био на хирургији, видим свог рођака Лукић Мирка, иде он у пицами је, рука му је завијена иде према мени. И сад он, али иде

опрезно према мом кревету, као и оће и неће у страху, ја ћу њему рођо јеси ли ти то, каже он јесам. Па јеси и ти рањен овде, јесам, знадеш ли ће је Дано ми брат, каже он ево га доле рањен је и он, ушто је рањен, реко ми је, у бут, у кук. Добро, реко де му реци нек ми дође, нек дође, има, он је мени почео бројит ко има још доле, Тосић Миладин, Кулишић Бранислав, од ових који смо лично из истог села.

И тада су ми дошли, тада је дошла медицинска сестра, ја не знам она је удата у Тузлу, знам да је из Сижија, али Драгица јој је име, ал заборавио сам јој презиме, то удато, али је она оваме из Сижија, била је главна медицинска сестра, дошла је она, а она је родица била томе Славку Деспотовићу, који је лежао самном на асфалту рањен. Каже она мени Војо знадеш ли да је мој Славко мртав, не знам реко, довежен је каже мртав, реко је мени да је у ногу рањен, довежен је каже мртав у болницу. А ето он је, мене су од њега првог, па ће касније њега, ко га је довуко и како не знам, углавном више та сестра није, само је још једном дошла сутрадан и више није смјела, она је после и смијењена, после је била једно вријеме, после сам сазнао од ње, да је била једно вријеме као чистачица, после није више ни радила и све српкиње које су биле као сестре медицинске све су престале, смјењете су са тих радних мјеста.

Била ми комшиница са дјечијег одјељења Милојка Мишковићка из села мог, али не знам удата је била горе исто у Тузлу удата, не знам јој презимена. Она је један дан дошла и сестра јој Мара исто, исто медицинске сестре, али су оне биле на дјечијој, оне су нас један дан обишле и више никад нису смјеле доћ, забрањено је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви ту били?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: У болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па ја сам био ту сад сам заборавио, имам ја тамо отпуснице, заборавио сам, ја мислим једно 14 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте размењени?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Кад сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Размењен сам 15.јула, те ист године, размењен, али смо прије тога након седам дана су нас извели, као да идемо на размену, пред болницу па је камере снимиле нас, и утоваре нас у аутобус, и довели су нас у, то је, ја не знам сад тачно да ли то припада Симих Хану или Пожарници, пардон не Пожарници него Славиновићима, има ту чесма, па сад не знам тачно коме то припада, али до те чесме, довели су нас ту, као на размјену, то је након можда једно

шест, седам дана после тога дешавања, идете каже на размјену и довели су нас ту и опет су камере, телевизија снимала и на крају долази од тих, њихов који је водио из Кризног тог штаба који је био задужен, не знам му тачно имена, рекао је, ето како вас ваши четници, сад им не требате, нису стјели доћ по вас, ето ми смо били ради да вас размјенимо али. А линија је била већ, горе у Пожарници. После смо, ми смо одма знали да то није уопште било ни намјера размјене само да би се снимило да се то направи једна пропаганда да је то како су вољни нас размјенит а нас нико не потражује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког пута су Вас разменили, колико пута, кад је успело?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Четврти пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четврти?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Пардон, чек, чек, пардон ту, у Мемићима, трећи пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трећи пут?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Трећи пута, у Мемиће смо. Не, не добро, четири пута, два пута смо у Мемиће вожени, једном смо у Мемиће вожени само до, и као да је запуцало на колону са, одатле из, како се зове, преко Спрече, ја мислим да се то зове није Црни Врх него, не знам, тамо је према Шеховићима, десно преко Спрече ријеке, једна, ту је била после АЈФОР-ова база на томе брду, али не знам како се зове мјесто, као с тог је брда запуцало и колона се вратила, тад смо ми са аутобусом, вратили су нас, али прије, али то је после, то је, једном су нас само из болнице, па је после те размјене, једном смо ишли из болнице на размјену, после тога су нас, након, ја мислим 14 дана смо били у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми само господине Михајловићу, питала бих Вас 14.маја Ви кажете да је било задуживање возила?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим возилом сте Ви били задужени?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам дошао са ТАМ 5000, ја сам, то је био, већ који сам возио и прије у јединици, јер сам ја то возило задужио прије, у јединици сам био на испомоћ доле у мјесту Сижје, ђе је било сједиште тога, наше те чете па је после то прерасло и у батаљон, касније дешавањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците, тад у Бјељини кад сте били тог јутра, кад Вам је тај официр говорио о томе да вам се лоше пише и да кренете неким другим путем, да ли је вођа те колоне, спомињали сте

вођу колоне, био присутан када је тај официр говорио и да ли је он био у рангу тог официра или је био виши?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Није он био, он је био нижи, он је био онај резервни водник, да ли водник или водник прве класе који је се враћао с нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај вођа колоне?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Тај вођа колоне који је нас враћао назад, он није био, знао је он за то и ми смо њему предлагали томе, да се ми уопште не свраћамо у касарну, него да продужимо право за Озрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел Ви знате, јел контактирао некога да види какво је то стање, због чега се лоше?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, он је нама тврдо рекао да је то све под контролом да ту нема никаквих проблема, то је, та ето као, е то је, то су сад ови се као извлаче одатле и као њи сад не интересује и сад они као то увеличавају, тако нам је то он. Јер смо ми њему поставили питање, шта да радимо сад, дал да то, дал ћемо ићи у ту или да не идемо, онда је он реко не, па ми не смијемо. Тад смо ми њему предлагали да се не свраћамо уопште у касарну, онда је он нама реко, каже, не смијемо јер наредба је таква јер каже наш ће, то је као прекршај, задатак се мора извршити, ми морамо по ономе задатку како нам је речено, и онда смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли је било покушаја неких, да ли је претходно колона покушала да изађе из касарне, о томе нисте ништа говорили?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Нијесам, требао сам прије, јесте било је пар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, у које време је било, тог дан кад сте дошли?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Рецимо, појединачних, там до један сат, можда до два, до један сат су појединачно, по неко возило отишло, знам да је мој један, тај исто комшија изашо са, отишо сам, кад се, извуко је се и изашо је, старији, возач је, он је видио да то није нешто у реду он је извуко се и отишо, и вратио се у Кртову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, да ли сте Ви имали прилике да видите, колона нека формирана?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Пар возила, јесте, рецимо из Смолуће једно четири пет возило било Смолућана, то је друга опет, они би с нама ишли до Лукавца па би се они одвојили за Смолућу, једно четири, пет возила је било, кренуло и отишло и ми смо мислили да они изађоше, није прошло недуго времена, враћени су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, јел знате кад је то било, које време и зашто су враћени?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Као не могу ић, мора колона ић, враћени су са расрнице доле на Брчанској Малти као да мора ић колона сва комплетна не може као у малим тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био разлог?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: То је био разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада било неко стање другачије у касарни, него као док се они нису вратили, да ли се нешто дешавало?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па јесте, тада је поново још већа, још је тад настала рецимо већа паника и то, а већ се појачавало то пушкарање, то сам реко на касарну, на круг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте нам детаљно описали. Само ми реците, у ком моменту Ви видите овог црвеног стојадина, односно труле вишње како сте рекли?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја, трула вишња, трула да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је у том стојадину био Мато Зринић?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да. У ком моменту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је он био ту?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Сам је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам је био потпуно?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете био је у униформи?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: У униформи, и то маскирна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, у ком моменту, јел то кад се вратила прва колона или пре тога, или кад Ви видите Мату?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да сам га видио, он је два пут, реко сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, него први пут кад га видите?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Први пут га видим прије изласка те колоне, тад, кад је испуцо пар кратких рафала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, па да ли неко реагује након тога, он пуца, како, јел посматрате, гледате, шта се дешава?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, он пуца, јер то је официр, ми смо рачунали да то он нас, ми смо сматрали да он фактички он је наш који нас штити, једноставно и нама је то ко на неки начин било мало ко олакшица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где пуца, јел Ви видите где он пуца?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Према брду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према брду?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Према брду, ја, окле је као пуцало на нас, окле се јављали пуцњи на касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А други пут кад га видите?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Други пут сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је извадио снајпер?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Тад је, већ се та колона била вратила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ се вратила?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Вратила се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад зашто вади снајпер, Ви га пратите, јер видим да сте га добро запазили, чак кажете да се пресвукао, да је био у некој мајци?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, он је само, тад кад је снајпер као онај, угледао је он, извадио је снајпер са задњег сједишта, војни снајпер и као псује мајку и види кућа је била у четири, ми кажемо воде, у четири покривена, као фали један цријеп на тој кући и он тврди да види одатле да се пуца и он је ту са снајпером као пар тих метака, и тад је скинуо маскирну ту свој горњи дио само блузе, бацио на задње сједиште и тај снајпер и то, и изашо је поново, кад је то, убацио се у колону и више га нисам видио никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви били у тој првој колони која се вратила?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој другој колони, где се Ви отприлике налазите, како је формирана колона, јел можете да определите колико је дугачка била та колона у којој сте Ви били?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам био у колони која се одоздо, која је ишла поред речице од команде према капији главној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то ова главна КПС, јесте ли ту били?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, да, па испред капије сам ја био можда на пола пута од команде те до, има ту преко пута, одма је био ту онај као један да ли је то као парк, па је ето, имају оне, дрвеће, ладовина и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зачеље колоне, средина колоне, у предњем делу?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па отприлике средина колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике средина колоне?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Отприлике средина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у ком сте Ви били возилу?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: У свом возилу ТАМ 5000, дајц звани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је дајц, јел то?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја, то је дајц, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао цираду?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био покривен?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Са церадом камион је био и самном тада су мене нашли резервисти који су били по уговору војници из сусједнога мјеста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сачекајте само ово да Вас питам, значи Ви сте били у дајцу?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је камион био покривен цирадом?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, јесте био с церадом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били возач?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био до Вас, ко је био сувозач?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Они су, нису се могли наредит ко ће самном сјест него су они сјели њи четворица сјело на каросерију, све четири пошто су, то су били фактички и родбински везани и комшије су, и онда пошто, нек су заједно они су сели на каросерију, нису ни један самом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је до Вас?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Као сувозача нисам имао уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога значи, само четворица?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Само четворица на каросерији, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажите, како су они држали оружје?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Они нису имали оружје уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они ништа нису имали?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: То ови моји који су били на мом возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, да ли можете тачно да определите када сте чули прве пуцње, тачно где сте се Ви налазили, у односу на ову раскрсницу Брчанска Малта?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Излазио сам из капије такорећи, ја тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Тако, кад сам излазио из капије и кренуо сам фактички оном улицом која иде поред касарне према Брчанској Малти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колико сте отишли од касарне, колико метара?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Од касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од касарне?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па не, не, ја сам фактички опет поред касарне ишо, јел улица је тако, КПС је излазиш и сад КПС дође на неки начин, јер има круг касарне, горе су гараже биле и круг онај десно и бензинска пумпа, а доле су биле магацини и команда и ови павиљони у којим је војска. Тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас добро разумем, јел то одмах, чули сте пуцње одмах након, малтене што сте изашли из касарне?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Одмах, одмах, да, и одмах сам након рецимо неких, ајде сад, изгубио сам ту оријентацију, нисам, јер туда не пролазим, али можда након неких 300-400 метара наишао сам на то прво возило које сам реко, које је већ било, овај, ђе је возач био, онај на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми какви су ти пуцњи кад их у првом моменту чујете, какви су, појединачни, рафални?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Појединачни. Не, не појединачни, претежно појединачни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединачни?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Пуцњи, појединачни и понеки рафал краћи, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, шта се дешава међу вама, војском, одговарате на те пуцње?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ништа, нијесмо ми ни имали, па ми возимо, ми смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него оно испред што видите и да ли видите да ли неко реагује од војника?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па не може, није он имао на што пуцат кад је испред њега рецимо возило, и не видиш никога, јер ти рецимо, ја сам само, кад сам дошо у раскрсницу саму тад сам видео рецимо те територијалце који рецимо, поред су ту, прије раскрснице и с

лијеве и с десне стране, тад сам их видио, а оно нисам видио нигде никога, што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли бисте Ви могли да препознате, ако би Вам пустили сад један снимак, снимак колоне која се извлачи, да ли бисте препознали Ваше возило где сте Ви били?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па можда би, ако би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо Вам приказати?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја, ја, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми још реците, Ви сте детаљно све то описали и врло сте видим запамтили доста тих појединости, интересује ме само ово, ко је са Вама био у Вашем камиону, имена ми нисте рекли?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Рећи ћу Вам. Био је Благојевић Радислав, син му је ја мислим Радослав, то му је син, он је био ја мислим редовни војник, тај му синчић, он је већ био, он је однекле из друге повлачила се војска, па је ту било окупљање и ту се, он је млад војник био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим Вас, значи, набројте ми људе који су били у Вашем камиону?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Благојевић Радислав, ја мислим син му је Радослав Благојевић, и он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То син је био?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још ко је био?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Био Жељко Сарафијановић, и Тодоровић, Душанов син, Тодоровић Душана син, ето сад сам, сетићу се, Душана Тодоровића син, не могу се сад тренутно сјетит имена, али знадем лично дјечка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је све са њима било?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Сви су изашли, они су полегли у каросерији, лежали су у каросерији, није нико био ни рањен, нити је изашо, они су после увече, некад су они, дал су увече ил ујутру, јел неки су изјутра одведени, они који нису били рањени, па су изашли према Пожарници, неки су одма увече, не знам тачно заборавио сам то кад су они, углавном су изашли они, нису остали у заробљеништву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће Вам приказан сад снимак изласка колоне, па Ви мало коментаришите док будете посматрали то?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих молила режију да нам прикаже на мониторе ЦД број 3 Брчанска Малта, излазак у 18.56 и почетак пуцања? Добро, да ли има питања док се не пронађе ЦД, изволите питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте да сте, ако сам добро схватио око 11 сати се вратили у касарну?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па тако нешто, не баш, не смијем, не тврдим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А ово око пет сте ишли те магацине да?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, прије пет, ми смо око пет излазили из касарне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У колони?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, око 17 часова.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, кад је по Вама почело то пушкарање на касарну, Ви рекосте, и колико је трајало?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па то је трајало читаво вријеме како смо ми такоређ вратили се са доручка, док смо дошли у касарну и почело оно спорадично, помало, али је све што је дан одлазио све се појачавало више и више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли је и кад престало?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па није, није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел пуцњава икако престала?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је пуцњава на касарну икако престала?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па није то била нека велика пуцњава, то је било рецимо, сад с овог мјеста, сад с овог, некад одавде, некад, е так је то дјеловало, није то рецимо била нека, да ме само схватите, да то није била нека жестока пуцњава, него је само то било спорадично, понека.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли та пуцњава траје и док излазите из касарне?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па да Вам кажем, већ, кад сам излазио из касарне већ је доле почело дробит, већ ја нисам рецимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То сте рекли, него ова овамо. Јер ми смо чули овде да је та пуцњава у току дана престала, да је више нема, да се више не пуца на касарну, чули смо то овде?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Није, она је, па добро могуће да је ту било неких тренутака, неких тренутака.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам схватио ко је и шта је тај Зринић?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па он је био, ја мислим да је он, ја сам разумио тако су ми, од њи сам чуо да је он био неки по уговору, као неки подофицирчић, који је год.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел имао чинове, јесте ли видели чинове?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па није, они су тад чинове, то су биле као, нијесу они то, они су то склоњали рецимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли је он са тим црвеним стојадином пресекао колону, оно кад причасте?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како је и, не разумем шта значи то пресекао колону?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па он се убацио једноставно стала је, хоћу да Вам кажем, стао је овај дио колоне који је излазио па је се уљкучила друга и он је отишо сад у тој колони, убацио се он међу војна возила и отишао је у тој колони, сад, да ли је он и даље отишао у колони или је претицао па је отишо, ја не знам даље шта се дешавало кад је он изашо из.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате шта је било са њим?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Касније шта је било?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не знам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остаје ми нејасно што га уопште помињете тако. Само још једно питање.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па не, ја сам само поменуо оно што сам тамо регистровао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Ви сте рекли да је тај дајц, да је возач очигледно погођен или тако некако?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јер је главе наслоњене на прозор?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да је то далеко неких 300-400 метара од касарне до тог места где је тај дајц?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Добро, то не бих баш прецизирао тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако рекосте?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Добро, не бих прецизирао у детаље баш 300-400, на завршетку фактички касарског круга прије Техничког завода који.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На завршетку касарског круга на улици?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ту би било то возило?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја, јесте, а та касарна иде доле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па кажете од КПС до тог места је можда 300-400 метара?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па можда тако, ајде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је одатле, само ме то занима, колико је одатле до саме раскрснице Брчанска Малта, од тог дајца, од тог места, дакле од краја касарског круга до раскрснице колико има?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, да, разумем, отприлике још толико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Још толико?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Отприлике још толико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја бих Вас молила да погледате, дајте само на почетак. Јел имате на Вашем монитору?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Имам, имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, почетак само молим вас. Тон ако може мало јаче.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ево види се овде овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коментаришите шта видите?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Видим територијалца овога који је на ћошку, као он је више у цивилној са аутоматском пушком, није војник уопште. Полицијско ауто, то мислим, нисам га тад, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја, ево то је у патикама који је, ево видите како ови овде леже поред травњака, испред, имају испред себе, ја мислим да је ово комади сипорекса. Ево, колона већ наилази, није, он је, овај имао, он је трула вишња био, сличан, а сад да ли је он, има њих, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел препознајете Ваше возило?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Није још наишло, није, не, моје возило тада је била улица главна затрпана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ево сад видим, ово је ЦД број 4, није ЦД број 3, јел тако? ЦД број 3, да ово је био ЦД број 4, да, констатовали смо. ЦД број 3. Излазак 18.56, то, тај део, тај део, чујем и ја да коментарише из режије, излазак колоне 18.56, следећи, следећи, не овај, е то.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Мада је сад овде мало сад тешко рећи, ево видите како се на овом камиону виде, рецимо, ове вреће хране, који нема цараду камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овом камиону што је прошао?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зауоставите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само једно питање, говорили сте о како сте Ви то дефинисали, о неком покретном бункеру?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Можете ли нам сад објаснити где је он био и да ли га видите овде евентуално?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да је то, ево овде, у овом доле, доњем ћошку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који ћошак?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ово црно на дну испод овог плавог возила?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то то?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да је то то, по мојој, јер то је тај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па где сте га Ви видели кад сте долазили из правца Симиног Хана?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Е у овоме, у том дјелу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ту сте га видели?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите, може.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: После сам ја то возило видио пред затвором доле. То је, он је био паркиран кад се излази, кад су нас водили на размену он је био паркиран код затвора, то је била «татра» које је у ТТУ обложена и сазнали смо да је то њихово, чули смо преко њихових вијести и видео сам га ту, оно је било «татра» камион који је био обложен челичним лимом и заштитом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, може сад, ево Ви погледајте и даље снимак?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ево видите, како прво возило креће, један дио колоне је пустит безбједни да изађу, није нико ништа на њих пуцао на раскрсници и онда је почело, и почела су возила неконтролисано ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше возило нисте видели?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Нијесам, не. Јер била је тад, ја сам дошао, тад је била улица, та раскрсница главна, она је била тотално, јер није се могло проћ више, јел тад је зауставита, реко сам Вам да је ту испред семафора било онда у три колоне, возила су стала која су, јер су она горе у раскрсници била испријечена, и да се више није могло пролазити, и ту се зауставило, јер је то била фактички тад дошли смо до краја, ја сам дошо, испред себе до неколико возила која су већ стајала и даље нисам мого проћ ни лијево ни десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене интересује, помињали сте сад да сте гледали ове вести и да сте видели то возило, а за овог Мату Зрнића јесте ли за њега нешто чули, шта је са њим после било?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Нијесам чуо, нијесам чуо о њему ништа не знам, нисам то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да је то 35-40 возача које сте Ви побројали одвезли тамо где је било, да ли можете да набројите ко је од њих погинуо, ко је рањен?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Можем, можем, доста их је погинуло, има и који су нестали који још и дан данас нису нађени, Тубић Јеленко, он је сахрањен, Благојевић, звали су га Фосил-Војо, он је погинуо, Боро Петровић погинуо, Тадић Боро погинуо, два брата исто Михајловићи само не знам имена, нису мени ништа али су исто, али они, да пардон, они нису били возачи, они су били полицајци војни, од возача је Сарафијановић Милутин рањен, ја причам само о овим људима које познам из тог. Илија Лукић погинуо, е сад ових рањених је било, има њих доста и саде мало сам што оно кажу требало би ми дуже времена да се сјетим тих, јер доста их је погинуло који су били тад, који ето лично које сам ја одвезао горе. Које ја овде, али има из других мјеста који су били исто, који су кажем Вам, ту је било, једна јединица која се придружила и за Смолућу било ових који су исто, који су требали за Мајевицу исто ић, али то је све било у тој колони па је то, али ово причам за ове које ја знам то су ова два суседна села Кртола и Сижје, који су возачи изгинули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, Кулишић Бранислав јел њега знате?
СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Лукић Мирка помињали сте?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су они сада налазе, суд је њих звао?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Бранислав је у Бијељини а Мирко је у Брчком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел не знате адресу или нека?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не знам адресу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Михајловић Данко, хоће ли он доћи сутра овде?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је примио позив, не знамо да ли ће доћи?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да би требао доћ, јер то ми је брат, ја мислим да би он требао доћ, али ето можем, ето јер мало је незгодан овај долазак, али ми нисмо знали да се то може мало другачије, да није нам ништа саопштено да може се доћ другачије, да је обезбеђен смјештај, нисмо то знали, мало тежак овај путовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете ближе податке да нам дате за Кулишић Бранислава, од оца, године кад је рођен, да покушамо да дођемо до њега јер не можемо да набавимо адресу?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Он је Кулишић Цвјетина Бранислав ја мислим да је '52.годиште у Бијељини живи, стан је купио у Бијељини и ту живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Лукић Мирко?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Лукић Мирко је у Брчком, Лукић Пере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац Пера?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Пера, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које године?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: '52., има Добрислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосиповић?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јосиповић, он је исто у Брчком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате његове ближе податке?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па он, млађи је од мене, он би можда могао бит '56. '57.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А име оца?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Име оца му је, заборавио сам, знао сам али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је рођен?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: У Сижју рођен а у Брчком живи, на Илићки, добио је тамо плац на тој Илићки и направо је ту, звана Илићка то мјесто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ђурић Бору јел знате?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ђурић Боро он је код Добоја доле, ја мислим, није Врањак него да ли, није Врањак него Осечани, Осехани, или Кожухе ту негде, код Добоја, Република Српска, то припада Републици Српској.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А он је рођен кад и од оца?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Оцу му је име Ранко а не знам кад је рођен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Млађи је исто од мене, и он би могао бит можда тамо испод, не знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите браниоци?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Оштећени је рекао да је у току дана доста дуго трајала спорадична пуцњава ка касарни и на касарну. Моје питање је, да ли је у тој пуцњави неко погођен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у тој пуцњави неко погођен, пошто сте говорили о томе да је била пуцњава на касарну?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: У касарни? Није било погођених у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Није.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је било некаквих оштећења на касарни?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Што се тиче од.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Од тих хитаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких оштећења?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па не знам на објектима да ли је било, то не знам, али што се тиче у касарни није био нико рањен јер смо ми претежно бјежали испод возила, иза зграда, ако чујемо пуцањ с ове стране бјежали и склањали смо се иза ћошкова зграда, заклањали смо се и тако је то трајало.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У том склањању од пуцњаве да ли сте предузимали нешто у смислу своје одбране, у смислу узвраћања пуцњаве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте предузимали нешто у смислу одбране у том кретању, трчању склањању?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, не није.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Осим онога старешине који је пуцао рафално?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, није нико, што се тиче из касарне од војника није пуцао нико, колико сам ја онај круг ње сам ја се кретао.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, у касарни нема, пуцњава дуго траје, временски дуго траје, у касарни нема рањених, они не предузимају мере одбране, моје питање, на основу чега сведок закључује да је пуцано на касарну?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега сте то закључили да је пуцано на касарну, пита Вас бранилац?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У касарни је много људи, ако сам ја добро разумео, много људи је у касарни?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не може, јер смо ми знали да са околних брда пуца и рецимо логично је да пуца на нас, а већ да се пуца на касарну са околних брда, већ смо сазнали да је два, три стражарска мјеста разоружана и преузета су, а рецимо то, заборавио сам како се само зове оно мјесто онде поред касарне, то не знам тачно, јер чујеш лично пуцањ који иде, који је ето ту наспрам нас, е сад, није било свадбе, није било ни.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега сте закључили да је пуцано на касарну?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да се пуца на Вас, јер у касарни постоји војска, постоје људи, живи људи постоје?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Закључио сам ето по томе да је то пуцато зато што смо ми ту, а већ је почето, из касарне нико не пуца а касарна требала нападнут, фактички почело је помало провоцирање и ето да је, то није била, ја сам Вам реко, то није нека велика пуцњава, то је спорадични пуцњи, спорадични провокативни који су трајали.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро, немам више питања. Одбрана не спори да је било пуцњава, али да су куршуми долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јасно.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала, све у реду, немам више.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, није било оштећених ту никога, зато што смо ми чим је се појавила пуцњава залијегали смо под возила иза зграда, склоњали смо се и да не би дошли, чим чујем

пуцањ да рецимо с ове ми стране долази, заклањај се за зграду са друге стране да не би био изложен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само бих Вас још питала. Колега само још једно питање. Везано за магацин територијалне одбране на Козловцу је био?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да су већ 14.маја, да су два војника се повукла а да су територијалци заузели магацин?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Већ заузели и већ један магацин је већ био, и они су нам рекли лично који су дошли с нама да иду у колони, каже већ из једног магацина износи се оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко износи оружје?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијална одбрана?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви кад сте дошли, кад сте били ту, јесте ли Ви видели да ли је магацин био отворен, да ли је био разваљен или нешто, да ли сте нешто?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ми смо утоварили војску, ја сам то чуо лично од тих полицајаца који су морали напустит то стражарско мјесто своје које, заборавио сам, знао сам ја тада, само сам сад заборавио, знао сам ја тад број стражарског мјеста, само што сам се, ето нисам то, ето након дуго година, заборавио сам то, они су рекли нам ту, ови њи враћају ти официри ви морате остати, као доћ ће вама појачање, ви само тренутно док, ови што смо, ми смо товарили војску на капији, на улазу у Козловац, они су дошли одозго, ми смо само магацине рецимо са капије Козловца, један дио магацина се виде горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли Ви видели, јесу ли територијалци односили нешто из тог магацина?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, нисмо ми видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам само чуо ово од тих војних полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја не видим какве везе има овај део исказа са евентуалном кривицом мог брањеника, али ако иде у том правцу, моје питање је, који територијалци су однели оружје из тих магацина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не зна, он не каже који, он само каже да је чуо да су територијалци.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: ТО Тузле, то сам чуо од тих који су отјерали њих са стражарских мјеста, разоружали их и заузели су стражарско мјесто.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У том тренутку оштећени, да ли је он имао својство припадника нечије територијалне одбране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Није.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја, ја сам био на војној вјежби ЈНА, на војној вјежби позван сам некад, ја мислим у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, на почетку сте нам објаснили.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Имам следеће само још питање. У данашњем свом исказу овај сведок је рекао да је војна полиција чувала магацин оружја и муниције која је остала након повлачења војске?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Она је само преузела тог момента од војника који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су напустили?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Који су напустили, они су тада преузели.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Све у реду, све у реду, дакле то сам разумео, то сте рекли.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Војна полиција.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Војна полиција је то преузела и даље неком предала у време док сте Ви били са својим возилом у касарни?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, није предала него су их отјерали, то једно стражарско мјесто је било нападнуто, разоружано и војници су се, ти полицајци су дошли док смо ми укрцавали војску с нама су дошли до касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, објаснили сте, немојте се понављати.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Уз исто примедбу као за претходног сведока, али имам питање. Ако сам добро схватио сведок је изашао са својим возилом из касарне на КПС?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Је ли то ова горња капија?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се можете изјаснити временски колико је трајао пут од КПС до Брчанске Малте?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Врло кратко, није то трајало можда, не знам да ли је у тој колони, јер сам ја, па ја сам можда након 15 минута био већ и рањен.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Након 15 минута?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Можда 15 до 20 минута, јер сам, ал сам ту изгубио рецимо, пар минута сам стајао иза онога паркираног возила које сам мислио да је колона читава стала, то сам рекао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је за тих 15 или 20 минута, неко отварао ватру на Ваше возило?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Док нијесам дошо у раскрсницу није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сам добро схватио да сте Ви рањени тек кад сте изашли из камиона?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, кад сам отишо, залего под камион.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је Ваш камион изгорео?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Није дошло до њега, после су ти, кад су почели горети камиони, кад сам ја напустио мјесто, кад је почело тећ гориво, тад су размакли војници који нису били рањени, кад је престала пуцњава а ватра се ширила с камиона на камион, тад су они војници који нису били рањени ЈНА бивше, они су онда возила која су могла размакли, и ту је направит један прекид и возила горе даље нису горјела.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сво то време од Вашег изласка кроз КПС па до заустављања на Брчанској Малти, траје пуцњава?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па колико сам ја чуо, сад, ја, траје, чуо сам ту пуцњаву.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли сте закључили ко на кога пуца?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па јесам, кад сам видио колико је возача побијено, јер сви возачи су и, претежно су возачи и сувозачи били рањени, после смо, додаћу и ово, кад смо вожени на размену с тим војним истим камионима, све један камион је био, кабина избушена близу шофершајбе, претежно су на себи имали те од метака избушене рупе, а што знадем да су многи возачи, рецимо возач Кулишић Бранислава- Радо Тодоровић је убијен директно у чело је га погодио метак, директно у чело, то ми је Бранислав причао јер смо заједно били и у затвору који је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете описати возило испред Вас и возило иза Вас у време заустављања?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Испред мене је био камион, ТАМ, камион, претежно су то били сад не сјећам се сто посто јер је то давно, претежно су били ТАМ-ови 5000, дајчеви звани, 110-ке, сто.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је на те ТАМО-ове односно дајчеве отворана ватра, јесте ли видели да су они погођени?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесу, реко сам да је брат и, два брата су, један убијен а други рањен и тај је остао инвалид а овај је убијен.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се не разумемо или ја не разумем шта Ви причате. Испада само Ваш камион је био непогођен?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Испред мене су ти камиони, па ја сам био, реко сам да сам ја ушо у сред, било је једно возило, једно је возило било и лијево, колона је била лијево и десно, ја сам у сред колоне, а испред мене су исто биле, колона је фактички била у три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се стапала у једну?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, они су тако стали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако су стали?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Так се заустављени они.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да је пуцњава на камионе била само на Брчанској Малти?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па није, реко сам да сам видио тога, већ погођеног прије Техничког завода, тога.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је између тог погођеног на Техничком заводу и места где сте Ви заустављени било још возила који су оштећени и који стоје са стране?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Знаш кад, кад сам видио то која је паника настала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте рекли, после сте отишли под возило?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ја, и тад сам отишо испод возила, залего сам и нисам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Само још једно питање. Да ли знате ко је Илија Јуришић?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Нисам га зна, познавао никад, мислим што се тиче да га ја познајем, нисам га познавао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте тог дана или претходног дана или за време док сте били на лечењу односно док сте били у затвору, док сте били на размени, па све до 2007.године, икад чули за име Илија Јуришић?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: По ком основу?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Чуо сам на првој годишњици ослобођења Тузле '93.године, била је ТВ емисија, гледао сам је, било је њих, не знам тачно, био је Селим Бешлагих на тој емисији и хвалисали су се како су тада, како су извели то ослобођење Тузле, било је једно четири, пет гостију и спикерка која је испитивала како је то изведено и причали су како су то урадили, да су рекли да, како су преговарали мудро с војском, да су намјерно одгађали.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање је било о Илији Јуришићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да заврши?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Само да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, наставите?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Баш тад сам чуо да је био Илија Јуришић, Селим Бешлагих и још ови из те структуре тога, те, они су то назвали Кризни штаб Тузле који су. Како су они одгађајући преговоре са војском помјерали у два сата излазак, па у три, па у четири, у пет да би вам извршили сву припрему, јер нисмо каже били довољно спремни, а већ увече рекли су, да су имали око 4000 наоружаних војника, значи 14-ог навече, то сам чуо на тој телевизијској дебати, тој емисији, то је прва годишњица кад је се славила, то сам код куће гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел говорио Илија Јуришић нешто?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел говорио нешто Илија Јуришић?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па добро, тад ја нијесам, нијесам тачно регистровао ко је шта говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули за њега?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да је био у томе као члан Кризног штаба и да су била, како су извели то, и да нису смјели никако, Селим Бешлагих то сам добро запамтио, рекао је да је, нисмо смјели каже дозволит то се сјећам његових речи, да та колона изађе, зато смо каже дуго времена преговарали и да одгодимо, да извршимо добре припреме да можемо колону зауставит да не изађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је он био, мислим на оптуженог, да ли је био гост те ТВ емисије?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте га?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Чуо сам тад лично његово име, јер је спикерка њих спомињала, било их је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је рекао да је био члан Кризног штаба?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: То је био као тај, тад, као Кризни штаб Тузле, који је тад организовао одбрану Тузле.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја морам онда још питања. Дакле, да ли је тад видео Илију Јуришића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да га је видео, на ТВ емисији?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је то овај човек овде који седи?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Био у ТВ емисији?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можете ли ми рећи који је Ваш био прво претпостављени старешина у јединици?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Мој први претпостављени?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да, да?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Био Војислав Кулишић. А, мој први претпостављени у јединици?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У Вашој јединици, да?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Војислав Кулишић.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта је он био по чину?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Он је био капетан прве класе.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Професионално војно лице?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не, резервни старешина.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Који је то ниво јединице био?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: На почетку је то била, па после прерасло у батаљон.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта то значи на почетку, не знам које је то време?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Било је то као истурено, то је била једна истурена јединица из, реко сам да је, обезбеђивали смо само мостове на Спречи, два моста у Пурачићу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Кома је припадала та јединица?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Припадала тузланској касарни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А која је то јединица?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Батаљон, после је он био, не знам тачно тад како је, ми смо из почетка, па после је то био батаљон Сижје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате која је то јединица тад била, у том моменту?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Ма не знам, нијесам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, па тако кажите, оно што не знате, кажите не знам?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не знам то, не знам то.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јел знате ко је био старешина те јединица којој је припадала та Ваша чета или батаљон?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па сад сам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је рекао?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Није рекао, он говори о тој јединици у селу Сижје?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па то је то.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја га питам, којој јединици већој је припадала та Ваша јединица?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Пам и смо припадали касарни Тузла.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У касарни Тузла било је 50 јединица?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да се сети, не зна.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па не знам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна јединицу, он каже, касније је прерасла у батаљон, не зна.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да Вам кажем није то мој ниво ни био да ја то, да мени, ја сам био један обични возач који сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само одговорите на питање, молим Вас. Не може да се сети, не зна.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли може да каже на којој то телевизији је била емисија поводом годишњице Брчанске Малте, односно догађаја на Брчанској Малти, у којој је видео Илију Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: ТК Тузла, односно ја не знам да ли је и тад била ТК, тузланска телевизија, сад како се она тад, та тузланска телевизија.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли може да наведе ко је још био гост те емисије у којој је видео Илију Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Сјећам се Селима Бешлагића, е сад ове остале не могу се сјетит.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли зна ко је Мехо Бајрић?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Мехо Бајрић да ли знате?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Мехо Бајрић, не знам ко је Мехо Бајрић, то не знам, знам да је Мехо био један у затвору, знам по имену Мехо, Осман, Адо и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Меша?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не знам, не знам, то не знам, мислим нисам то, мислим.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Још морам, пошто је то сад врло важан моменат за одбрану, да ли је сведок сигуран да је то била емисија поводом прве годишњице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, одмах је рекао.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Не, ми морамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш је определио да је то?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: '93.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '93.године?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Кад је било, ајте сад да ли '93., или '94., углавном била је прослава годишњице, тад сам се ја рецимо жежио кад сам слушао како су они ослободили Тузлу од некога, како су, тај је мене рецимо јер сам ја то све, рецимо био очевидац, гледао, да није, од кога су то ослободили кад смо ми само пролазили, требали изаћ, отић некуд, а они се толико хвале како су они од некога ослободили.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Одбрана не спори да су биле прославе годишњице Брчанске Малте, овде је само за одбрану битна чињеница да ли је у тој емисији овај оштећени видео овде окривљеног Илију Јуришића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо питати оптуженог, да ли је био, наравно он каже?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала Вам немам више питања, и приговарамо овоме исказу, овога сведока у том делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите, јел имате Ви питање неко, оптужени?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја овог господина први пута видим, добро, могло је мене видети на телевизији, али ово што говори, да ме је видио на првој годишњици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао на првој, на годишњици?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не мора значит да је то била прва годишњица немојте ме за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није определио прва, него на годишњици је рекао?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да ли је то прва, да ли друга, углавном била је једна од годишњица која је.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Мислим, хоћу ово да кажем судском вијећу, ако је ово тачно, (под наводним знацима), онда се то може и материјално доказати, јер постоје снимци на ТВ Тузла, и ТВ Кантон, да се то може посвједочити да ли сам ја се појављивао на телевизији или нисам, а ја тврдим да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се појављивали?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни на једној годишњици?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ни на једној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања немате? Изволите. Предлог везано за сведока? Па не можете да искључите. Укључите микрофон, није у реду да тако говорите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим паузу од два минута, само да се консултујем у вези даљих предлога одбране, у вези овог сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете паузу. Ево консултујте се, изволите. Само укључите микрофон, нема потребе уопште да га искључујете кад устанете да постављате питања, нека Вам је укључен микрофон. Изволите?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Имам једно питање за сведока. Где се он налазио када је гледао емисију Тузланске телевизије у којој је видео Илију Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: У Кртови код своје куће.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Колико је то далеко од Тузле?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Од Тузле ја мислим да је, Кртола-Тузла је негде око дваестак километара, дваест и неки километар отприлике, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала. Да ли Ви имате још нешто да изјавите, нешто што нисте питани а сматрате да би можда било битно за овај поступак?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па једино рецимо, имао бих овај, ако нешто мислим значи, то наше малтретирање док смо били ми горе као у затвору и у болници, то има ту доста, доста бих имао тога испричат како смо преживљавали то. И ето, ако то нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте говорили да сте били малтретирани, описивани на који начин. Нешто друго јел имате још да додате?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би имали?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли истичете неки одштетни захтев или ћете истаћи одштетни захтев?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се придружујете кривичном гоњењу овде оптуженог?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Обавезно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове да ли имате?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам рећи који износ трошкова?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па ја сам мислио да, ето не прихватам, ја сам сматрао да нам припада и дневнице, али ето само трошкови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су Вам трошкови превоза, исхране?

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Па око 5000, мислим је, у динарима, ми смо, ја сам то, доле смо рекли, али то смо ми у маркама па је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок-оштећени тражи трошкове у износу од 5.000,00 динара плус исхрана.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 6.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо што сте дошли да сведочите, можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.ВОЈИСЛАВ МИХАЈЛОВИЋ: Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида а наставља:

13.06.2008.године, са почетком у 09,30 часова

Записничар

Председник већа-судија